25.8.53

2918

ירושלים
25/8/53

ראש הממשלה

ידידי היועץ –

הנני מה לעשות על מנת לסדר לחברינו
בפגישתו עם משה ורוט. קריאתי בעד הוא דורש שמתן
תודענו הבן בהודעתו שהוא מוכן.

בקשתו בשאלה בשיחתו. השלמה על
א.א. לאחרי תשובתו. לאחרונה הוא תשובת הממשלה
מושלמה עד נקודה בהחלט, אך אולי נמצא מוצדק
מושלם עד מאוחר? אולי לקחת אין הם בעלי ואין נוכל
לחזות מצבים שאין שמים. על פנים, הבעיה לאחרונה
הוא א.ו. כן אי קבעו וכן אי התלך שהוא מעשי
מ קשיאות חברתיים בלבוש – וזה. אולם הוא מוסמכותו
בעומה. "יש כי הכי הוא ומש הדברים יש נלה וברית
ומקבל ויקח אתה. וגם השלמתי היחידי והשלמה-
ומשקיע על מנת – ווודאי הממשלה – עזה שקיבלים ע
השלמה הכי. ושם אחרים ב-, הכי בעם בזה נוכל בהתאמתו
ומשקיע לעזן שאחר מאשר – ועזן הוא יוצר בין ימין
ושמאל בישראל שאחר שהוא הדבר שבעים ימים.

ראש הממשלה, שר הביטחון, שר החוץ, שר האוצר, שר המשפטים, שר החקלאות, שר העבודה, שר הדתות, שר הסעד, שר הבריאות, שר התחבורה, שר המסחר והתעשיה, שר הפנים, שר החינוך והתרבות, שר הפיתוח, שר הדואר, שר העלייה, שר הסעד, שר הדתות, שר הבריאות, שר התחבורה, שר המסחר והתעשיה, שר הפנים, שר החינוך והתרבות, שר הפיתוח, שר הדואר, שר העלייה

ולמרות כל מגרעותיה – בעיני שותפה לפיתוח תרבות ישראלית בימינו.

אילנה יגיע ילדי מורים ב' מתוך בתי הספר הראשונים בתל אביב.
למדה בתיכון הרצליה ושם הכירה את בעלה עמוס.
לומדים ביחד בבית הספר למשפטים באוניברסיטת תל אביב.
עמוס נפטר לפני שנים אחדות, ואילנה נשארה לבדה עם שלושת ילדיהם.
אילנה עבדה במשך שנים רבות כעורכת דין במשרד פרטי.
בשנים האחרונות פרשה לגמלאות ומקדישה את זמנה לכתיבה ולקריאה.
ספרה הראשון "מאחורי הדלתות הסגורות" יצא לאור בשנת 2015.
הספר זכה לביקורות נלהבות ולהצלחה מסחרית.
ספרה השני "שתיקות" יצא לאור בשנת 2018.
הספר עוסק בנושא הטאבו של אלימות במשפחה.
אילנה מתגוררת בדירה קטנה ברחוב דיזנגוף בתל אביב.
היא אוהבת לטייל בארץ ובעולם, ובמיוחד לבקר את נכדיה.
לאילנה שלושה נכדים: שני בנים ובת אחת.
היא מקפידה לבקר אותם לפחות פעם בחודש.
בנוסף לכתיבה, אילנה עוסקת בהתנדבות בבית חולים.
היא מלווה חולים ומשפחותיהם בתקופות קשות.
אילנה מאמינה כי חשוב לשמור על קשרים חברתיים.
היא נפגשת עם חברותיה מדי שבוע לארוחת בוקר.
אילנה אוהבת לקרוא ספרות עכשווית ושירה.
היא חברה בקבוצת קריאה הנפגשת אחת לחודש.
אילנה מתכננת לכתוב ספר שלישי על חייה.
הספר יעסוק בזיכרונות מילדותה ומנעוריה.
אילנה מקווה שספרה יעזור לאחרים להתמודד עם עברם.
היא מאמינה כי חשוב לדבר על הדברים הקשים.
אילנה מסיימת את ראיונה בכך שהיא מקווה שחייה יהיו לדוגמה לדורות הבאים.

מאיה בן-דוד, תלמידת כיתה ט' בבית הספר "אורנים" בכפר סבא, ראיינה את סבתה רות בן-דוד לקראת פרויקט בנושא "סיפורי משפחה". הראיון נערך בביתה של רות ביום שישי, 14 במרץ 2025, ונמשך כשעה וחצי. להלן עיקרי הדברים.

מאיה: סבתא, אני רוצה להתחיל מהשאלה הכי פשוטה – איפה נולדת?

רות: נולדתי בתל אביב, ברחוב הירקון, בבית שהיום כבר לא קיים. אבא שלי, סבא יוסף, היה נגר, ולו היה סדנה קטנה בחצר הבית. אני זוכרת את הריח של עץ חדש ושל דבק עד היום. אמא שלי, סבתא חנה, עבדה כמורה בבית ספר יסודי ברחוב אלנבי. היא לימדה שם במשך כמעט ארבעים שנה. כשהיא פרשה לגמלאות, כבר היו לה נכדים.

מאיה: ומתי את עצמך הבנת שאת רוצה להיות סופרת?

רות: לא היה רגע אחד. זה היה תהליך ארוך. בגיל עשר כתבתי סיפורים קצרים במחברות של בית הספר, והמורים תמיד אמרו שיש לי דמיון. אבל רק כשהייתי בת שלושים וחמש התחלתי לכתוב ברצינות. עד אז חשבתי שזה משהו שעושים בשעות הפנאי, כמו סריגה או טיולים בסופי שבוע.

מאיה: ומה גרם לשינוי?

רות: הילדים גדלו ויצאו מהבית, ופתאום היה לי הרבה יותר זמן לעצמי. התחלתי לקחת קורס כתיבה בערב, ושם פגשתי קבוצה של אנשים שהפכו לחברים הכי טובים שלי. בלעדיהם לא הייתי מעזה לשלוח אף טקסט לאף אחד.

מאיה: איך קוראים לספר הראשון שלך?

רות: "מרחק נגיעה". הוא יצא לאור בהוצאת עמיחי, ולקח לי כמעט שנתיים לכתוב אותו. הוא מספר על שלושה דורות של נשים במשפחה שלנו, ועל הדברים שלא נאמרים בקול רם.

מאיה: ומה הדבר הכי קשה בכתיבה, לדעתך?

רות: לשבת מול הדף הריק ולהאמין שיש לך משהו להגיד. כל יום מחדש. ולפעמים גם אחרי שהספר כבר יצא לאור.